

tatet vil blive, at man vil sige: Hvilket umaadeligt Arbejde have vi ikke faaet, hvilket uendeligt Skriveri og Kvalem af enhver Slags, men hvor ringe et Udbytte? I Virkeligheden er Forslaaet ikke al den Tale værd, som vi her føre om det. Man vil komme til det Resultat, at Fordelse og Mlemper ville gaa saa omtrent lige op, i alt Fald er det, man skulde opnaa ad denne Vej, intet. Nej, saa er jeg enig med den ærede Minister og den ærede 1ste Landsringsmand for 9de Kred (Mourier-Peterjen), naar de begge to gøre opmærksom paa, at det, det gælder om, foruden at faa de Statsregler frem, som dette Lovforslag taler om, er at faa den Bygningsbestatning, som Ministeriet har foreslaaet, forandret maaste — der er naturligvis vanskelige Punkter der, meget vanskelige Punkter at komme over — men det er noget, der er naturligt og rimeligt, og som man ubetinget bør komme til, og der vil man have Fordel af at inddrage den Bestatning under de ny Regler, som denne Lov omhandler. Det vil have sin Fordel, men dette Lovforslag alene vil give uhyre meget Arbejde, Bryderier og Vanskeligheder, men ellers ikke noget, som er nogen Ting værd.

Og saa maa jeg føje til, at den mellemkommunale Bestatning paa enkelte Steder vil medføre aldeles uretfærdige Byrder for nogle Kommuner. Det er Tilfældet, som det ogsaa er fremhævet i det andet Ting, med enkelte af de Kommuner, som ligge ved Kjøbenhavn, altsaa Kommuner som Lyngby og Gentofte, hvor der bor mange Mennesker, som have Forretninger i Kjøbenhavn, og det vil, hvad der særlig interesserer mig, blive Tilfældet for Frederiksberg. Frederiksberg er jo endnu noget landlig, den begynder desværre at ophøre med at være rigtig Land, men imidlertid er dog Forholdet det, at der er en Mængde Mennesker, der foretrække, og med Føje foretrække den frederiksbergiske Luft og frederiksbergiske Forhold, Nærheden ved Søndermarken, og hvad dertil hører, for Ophold og Bopæl i Kjøbenhavn, Folk altsaa, som have deres Forretninger her inde, men bo ude paa Frederiksberg. En saa fremstreden Kommune, en Kommune, som er i saa stor Udvikling som Frederiksberg, har overordentlig betydelige Byrder og stigende Byrder. Det vil være meget føleligt for Frederiksberg, dersom den efter saadanne Regler, som her foreligge, skal afgive en betydelig Del af sine Indtægter, lignet paa Formue og Værlighed, til Kjøbenhavn. Hvor stort et Beløb, her er Spørgsmaal om, er jo ikke godt at sige; der er fra Ministeriet forrige Aar under Sagens

Behandling i Folketinget fremkommet Oplysninger om, at man anslog det til omtrent 30,000 Kr. om Aaret. Naar, det er heller ikke nogen Bagatel for denne Kommune at afgive 30,000 Kr. paa Grund af den mellemkommunale Bestatning. Jeg ser bort fra, at den som alle andre Kommuner vil faa nogen Indtægt af de Forretninger, som ere derude; selv om man drog Indtægten af dem fra, ogsaa af Hensyn til Reglerne for den mellemkommunale Bestatning, vilde Forholdet dog være et ganske overordentlig betydeligt Tab for Frederiksberg Kommune, og dette Tab er saa stort, at jeg for mit Vedkommende maa mene, at Loven ikke bør gennemføres og ikke retfærdig kan gennemføres, uden at der træffes Foranstaltning til, at Frederiksbergs Forhold til Kjøbenhavn bliver ordnet paa en særegen Maade, hvad der heller ikke vilde være unaturligt paa Grund af det øvrige Forhold, der findes Sted mellem de 2 Kommuner. Alt det, som Frederiksberg har at lide i dette Forhold til Kjøbenhavn, vilde ikke være endt med, at man kom til at afgive en Del af den personlige Skat til Hovedstaden, men man har til daglig Brug Byrder af, at man i Henseende til Skolevæsenet og Fattigvæsenet har store Udgifter, hidrørende, ingenlunde fra Virksomheder paa Frederiksberg, men fra de kjøbenhavnske Næringer. Altsaa, dette Spørgsmaal antager jeg vil blive Genstand for nærmere Overvejelse, hvorledes man skal stille sig.

I øvrigt tillader jeg mig at henlede Opmærksomheden paa et Punkt med Hensyn til den mellemkommunale Bestatning, som ikke hidtil er nævnt i Dag, saa vidt jeg ved, og det er den Udvidelse, der i Folketinget har fundet Sted med Hensyn til Bestaffenheden af de Næringer, hvis Bestatning kunde være Genstand for Fordeling. Man har tidligere fra Regeringens Side foreslaaet, at det skulde være, hvad jeg med et Ord kunde kalde almindelig Næringsdrift, alt, hvad der hører til Handel, Haandværk, Industri, Væksellererforretninger, Agenturer og saadant noget, men man har derimod ikke taget, hvad jeg kunde kalde artes liberales med, saaledes som Lægevirksomhed og Sagførervirksomhed, og det forekommer mig ogsaa med fuldkommen god Føje; det vilde vistnok være ret unaturligt at udvide de Regler, som Regeringen har opstillet, til at angaa ogsaa saadanne. Det har man imidlertid gjort i Folketinget, men jeg tror ikke, det er heldigt.

I øvrigt skal jeg bemærke, at jeg er ganske enig saa vel med den høitærede Minister som med det ærede 1ste Medlem for